

VYSEHRAD

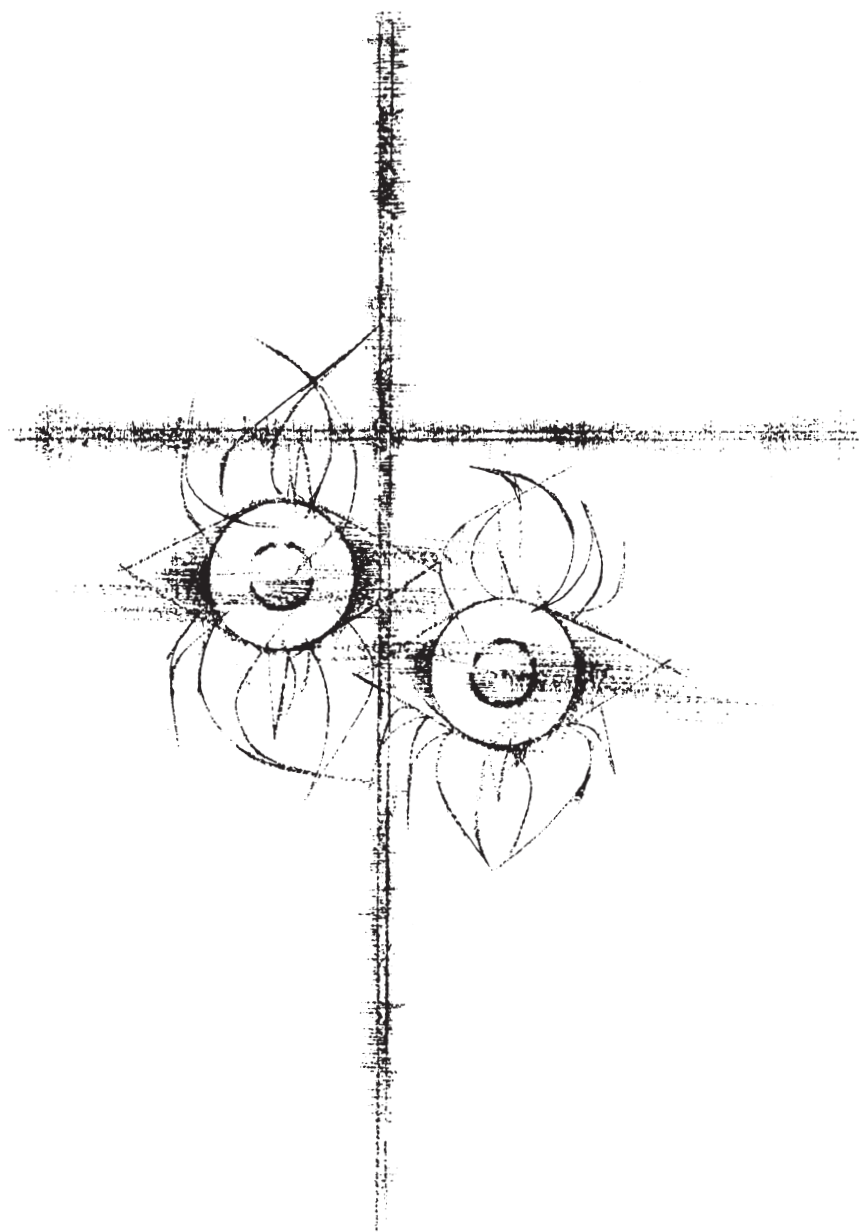
*Piseň
o Bernadettě*

FRANZ WERFEL

Franz Werfel

PÍSEŇ O BERNADETTĚ

FRANZ WERFEL

*Píseň
o Bernadettě*

VYŠEHRAĐ

EDICE SVĚTOVÁ PRÓZA

Z německého originálu
Das Lied von Bernadette,
vydaného v roce 1981 nakladatelstvím
S. Fischer Verlag, Frankfurt am Main,
přeložila Jitka Fučíková
Ilustrace Mikuláš Medek
Obálka a grafická úprava Anna Kožuriková
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Radka Fialová
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2017 jako svou 1582. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle osmého vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 240 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Originally published as „Das Lied von Bernadette“
© 1941 by Bermann-Fischer Verlag, Stockholm

Translation © Jitka Fučíková – heirs, 2017
Illustrations © Mikuláš Medek – heirs, 2017

ISBN 978-80-7429-841-7

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

V posledních dnech června roku 1940, po zhroucení Francie, jsme se na útěku z tehdejšího bydliště na jihu země octli v Lurdech. Doufali jsme, žena i já, že ještě zavčas přes španělské hranice unikneme do Portugalska. Protože nám však všichni konzulové jednomyslně odepřeli potřebná víza, nezbylo, než abychom tu noc, kdy německá vojska obsadila pohraniční město Hendaye, uprchli za velikých obtíží do vnitrozemí Francie. Pyrenejské departementy se proměnily ve fantastické tábořiště chaosu. Miliony lidí tohoto zvláštního stěhování národů bloudily po silnicích a ucpávaly města a vesnice: Francouzi, Belgičané, Holanďané, Poláci, Češi, Rakušané, vystěhovalí Němci a mezi nimi vojáci poražených armád. Jenom s námahou bylo možno utišit hlad. Ale noclehy se vůbec nesehnaly. Kdo ukořistil nějakou čalouněnou židli k přečkání noci, tomu se závidělo. V nekonečných řadách nehybně stála auta uprchlíků, naložená nábytkem, žíněnkami, postelemi, protože už nebyly pohonné látky. V Pau jsme se od rodiny tamějších usedlíků dověděli, že Lurdy jsou jediné místo, kde by se při troše štěstí snad ještě našel nocleh. A protože to proslulé místo bylo vzdáleno pouhých třicet kilometrů, radili nám, abychom to zkusili a zaklepali na jeho brány. Tě rady jsme uposlechlí a našli konečně útulek.

Takto mě Prozřetelnost přivedla do Lurd, o jejichž zázračné historii jsem až dosud měl znalosti jen zcela povrchní. Několik neděl jsme se skrývali v tom pyrenejském městečku.

Byl to čas plný strachu. Ale byl to zároveň čas pro mne velice významný, nebo jsem poznal zázračnou historii děvčátka Bernadetty Soubirousové a zázračné skutky lurdských uzdravení. Jednoho dne jsem ve své veliké tísní složil slib:

Vyváznu-li z tohoto zoufalého postavení a bude-li mi dopřáno dosíci spásného pobřeží Ameriky – přislíbil jsem – pak především před jakoukoliv jinou prací zapěji píseň o Bernadettě, pokud na to mé schopnosti stačí.

Tato kniha je splněním slibu. Epický zpěv se může v naší době odít jen do formy románu. „Píseň o Bernadettě“ je román, ale nikoliv fikce. Nedůvěřivý čtenář se tváří v tvář událostem zde předváděným zeptá jistě větším právem než u jiných dějinných eposů: „Co je pravda? Co je vymyšleno?“ Odpovím: Všechny pamětihodné události, jež jsou obsahem této knihy, udály se ve skutečnosti. A protože od jejich počátku neuplynulo víc než osmdesát let, odehrávají se v nejjasnějším světle historie a jejich pravdivost je utužena přáteli, nepřáteli a chladnými pozorovateli ve věrných svědectvích. Mé vyprávění na této pravdě nic nemění.

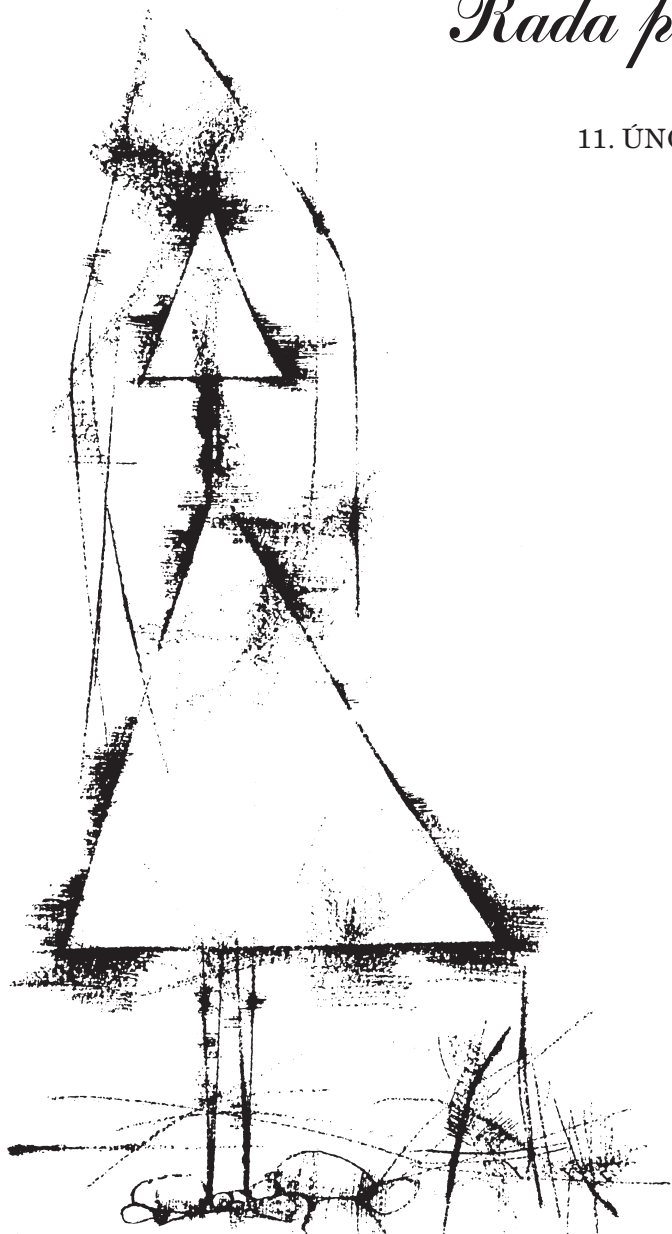
Práva básnické svobody jsem použil jen tam, kde umělecké dílo vyžadovalo určitého chronologického zhuštění a kde šlo o to, vykresat z látky jiskru života. Odvážil jsem se zazpívat píseň o Bernadettě, třebaže nejsem katolík, nýbrž žid. Odvahu k tomuto činu mi dal slib mnohem starší a neuvědomělejší. Již v dobách, kdy jsem psával první verše, jsem sám sobě přísahal, že svou prací budu vždy a všude oslavovat božské tajemství a lidskou svatost – nedbaje doby, která se s posměchem, zlobou a lhostejností odvrací od těchto posledních hodnot našeho života.

Los Angeles, v máji 1941

FRANZ WERFEL

Řada první

11. ÚNORA 1858

v „žaláři“

František Soubirous vstává za tmy. Je přesně šest. Své stříbrné hodinky, svatební dar moudré švagrové Bernardy Casterové, už dávno nemá. Potvrzení, vystavené na ně a na několik jiných chudých pokladů městskou zastavárnou, propadlo už loni na podzim. Soubirous ví, že je právě šest, ačkoliv zvony farního kostela u svatého Petra ještě nezvonily na ranní. Chudí lidé mají čas v nervech. Vědí i bez ciferníku a zvonu, kolik uhodilo. Chudí lidé se vždycky bojí, že přijdou pozdě.

Soubirous nahmátne dřeváky, ale podrží je v ruce, aby nelomozil. Bosý stojí na ledové kamenné podlaze a naslouchá mnohotvárnému oddechování spící rodiny, té podivné hudbě, která mu skličuje srdce. Šest osob je v místnosti. On a Luisa si buď jak buď ponechali dobrou svatební postel, toho svědka nadějného začátku. Ale obě nedospělé dcery, Bernadetta a Marie, musí spát na velmi tvrdém loži. Nejmladší dva, Jana Marii a Justina, uložila matka na slamník, který se každé ráno odklízí.

František Soubirous, jenž se stále ještě nehýbá z místa, pohlédne na studený sporák. Nejsou to vlastně pravá kamna, nýbrž hrubé ohniště, které majitel tohoto nádherného bytu, kameník André Sajou, zimprovizoval pro své nájemníky. Pod popelem doutná a praská ještě pár čerstvých větví, příliš vlhkých, než aby shořely. Chvillemi vyšlehne bledá zář. Ale nemá dost energie rozdmýchat zbylý oheň. František pohlédne k oknům, za nimiž pomalu šedne jitra. A hluboký pocit rozladěnosti se v něm promění v zlobné rozhořčení. Na rty se mu dere kletba. Soubirous je zvláštní člověk. Víc než bídná jizba

ho popouzejí obě zamřížovaná okna, jedno větší, druhé menší, ty dvě podle šilhající oči, hledící na úzký špinavý dvůr „vězení“, kde páchne smetiště celé čtvrti. Soubirous nebyl koneckonců žádný vandrák, žádný hadrář, nýbrž svobodný a jak se patří mlynář, majitel mlýna, svým způsobem tak něco, jako je monsieur de Lafite, vlastník velké pily.

Mlýn Boly pod Pevností široko daleko něco znamenal. Ani mlýn Escobé v Arcizacles-Angles nebyl špatný. Starý Bandeau mu sice nedělal zrovna čest, ale byl to přece jen mlýn. Může snad on, zdatný mlynář Soubirous, za to, že potok Lapaca, pohánějící kola, je už léta vyschlý, že ceny obilí stoupají, že vzrůstá nezaměstnanost? Za to může Pán Bůh, císař, prefekt nebo čert ví kdo – a ne on, František Soubirous, řádný člověk, i když si občas v hospodě rád vypije skleničku a zahraje karty.

Ale co naplat, ať za to Soubirous může nebo nemůže, teď se bydlí v „Cachotu“, čili v „žaláři“. „Žalář“ v Rue des Petites Fossées není vůbec obytný dům, nýbrž bývalá městská věznice. Zdi se potí vlhkem. Ve škvírách sedí houba. Všechno dřevo se bortí, chléb rychle plesniví. V létě je tu k udušení, v zimě mrznou. Proto starosta Lacadé před lety nařídil „žalář“ zrušit a tuláky a zločince zavírat do budovy baousské brány, a to výslovně pro špatné zdravotní poměry. Pro rodinu Soubirousovu jsou zdravotní poměry v bývalém vězení dobré až dost. Je to znát, myslí si bývalý mlynář, Bernadetta zase celou noc prochřela a prosípala. Soubirousovi je sebe samého tak strašně líto, že je pevně rozhodnut vlézt zpátky do postele a spát dál.

K té zbabělé kapitulaci nedojde, protože mezitím vstala matka Soubirousová. Je to žena pětatřiceti- až šestatřicetiletá, ale vypadá na padesát. Hned se dá do zatápění, křísí z popela jiskry, klade navrch kouřící slámu, třísky a několik suchých větví a nakonec zavěsí nad čerstvý oheň měděný kotlík s vodou. Soubirous velkoryse pozoruje mlčenlivou činnost své ženy. Ani on nic neříká. Zase začíná jeden den se svými břemeny a zklamáními. Den jako včera a jako zítra. Teď plechov zvoní zvony farního kostela. Dnu neujdeš.

František Soubirous touží jen po jednom: povzbudit vyprahlý žaludek sklenkou pálenky. Ale láhev bylinného čerta chová matka Soubirousová pod zámek. Soubirous nedokáže vyslovit své vášnivé přání, neboť bylinný likér čert je bodem sváru mezi manžely. Ještě chvilku váhá, potom vklouzne do dřeváků:

„Tak já jdu, Luiso,“ zabručí přitlumeně.

„Máš v plánu něco určitého, Soubirousi?“ ptá se žena.

„Nabízeli mi leccos,“ prohodí muž nejasně.

Je to dennodenně stejný rozhovor. Důstojnost nedovolí Soubirousovi přiznat sobě a ženě plnou žalostnou pravdu.

Žena s výrazem naděje pokročí od ohniště.

„U Lafita snad? Na pile?“

„Lafite,“ posmívá se František. „Kdopak myslí na Lafita? Ale promluvíím s Maisongrossem a s Cazenavem, poštmistrem, víš...“

„Maisongrosse, Cazenave...“ Žena zklamaně opakuje ta jména a hledí si dál práce. Soubirous si nasadí baskickou čapku. Jeho pohyby jsou pomalé a nejisté. Náhle se žena obrátí:

„Soubirousi, přemýšlela jsem o tom. Měli bychom dát Bernadettu pryč.“

„Co to znamená – dát pryč?“

Soubirous právě odstrčil těžkou závoru na dveřích. Jsou to dveře věznice. Kdykoliv je Soubirous otvírá, vzpomene si na nejhorší dobu svého života, na loňské čtyři týdny, které musel – nevinný – strávit ve vyšetřovací vazbě. Ruka mu klesne. Zaslechne, jak žena šeptá:

„Myslela jsem k tetě Bernardě. Anebo ještě lépe do Batrès, na venkov. Laguèsová by si ji jistě zase vzala. Měla by tam venku dobrý vzduch, kozí mléko a bílý chleba s medem, je přece tak ráda na vesnici, a ta troška práce by jí neuškodila.“

František Soubirous cítí, jak se v něm znovu probouzí hořkost. Ačkoliv uznává Luisiny dobré důvody, protestuje. Potrpí si na velká slova a na velká gesta. Část Soubirousovy rodiny prý pochází ze Španěl.

„Jsem tedy opravdu žebrák,“ zaskřípe zuby. „Mé děti hladovějí. K cizím lidem je musím...“

„Měl bys mít rozum, Soubirousi,“ skočí mu žena do řeči, protože mluvil příliš hlasitě. Hledí na něho, jak stojí se sklopenou hlavou, zoufalý, důstojný, bez vůle. Vyjme ze skříně láhev a nalije mu skleničku.

„To není špatný nápad,“ řekne muž přihloupě a hodí kořalku do sebe. Všechno v něm křičí po další skleničce. Ale ovládne se a jde. V posteli, kde spí obě sestry, leží starší Bernadetta a tiché, tmavé oči má široce rozevřené.

Massabielle, vykřičené místo

Rue des Petites Fossées, ulička Malých příkopů, je jedna z úzkých ulic, jež obklopují hradní skálu Lurd. Stoupá klikatě do kopce, dřív než vyústí na městské náměstí Marcadale. Rozednilo se. Přesto je vidět jen na pár kroků. Nebe visí nízko. Clona utkaná z deště a hrubých sněhových vloček šlehá Soubirousovi do obličeje. Svět je prázdný a tupý. Jenom polnice dragounské švadrony na zámku a v nemourských kasárnách přerušují prázdnotu svými ranními budíčky. Ačkoliv tady v údolí řeky se sníh nedrží, proniká ledový chlad podivnými poryvy až do kostí. Je to dech Pyrenejí, číhajících tam za mraky, rezavé poselství shluklých křišťálových temen, od Pic du Midi až k strašlivému démonu Vignemal mezi Francií a Španělskem.

Soubirousovy ruce jsou červené a zkřehlé, neholené tváře mokré, oči ho pálí. Přesto dlouhou dobu nerozhodně postává před Maisongrossovým pekařským krámem, než vejde. Ví, že je to marné. Loni v masopustě ho Maisongrosse tu a tam zaměstnal při roznášce. V masopustě pořádají bratrstva a cechy své slavnosti. Pořádá se například veliký ples krejčích a švadlen, kteří uctívají svatou Lucii. Ples se koná v hotelu Na Poště a firma Maisongrosse tam dodává pečivo od chlebů až po jemné krémové dorty a koblihy. Při té příležitosti si loni Soubirous vydělal značnou částku, rovných sto sous, a ještě přinesl dětem domů kornout cukrovinek.

Soubirous si dodá odvahy. Vejde do krámu. Obestře, omámí ho mateřská vůně teplého chleba. Je mu až do pláce. Uprostřed místnosti stojí tlustý pekař v bílé zástěře kolem mohutného

břicha a komanduje dva tovaryše, kteří celí zpocení vytahují z pece černé plechy s čerstvými chleby.

„Mohl bych vám snad dnes být něčím nápomocen, pane Maisongrossi?“ zeptá se jen tak mimochodem Soubirous. Jeho ruka přitom hmatne do jednoho z otevřených pytlů a propouští rozkošnický pšeničnou mouku mezi zkušenými mlynářskými prsty. Tlustoch ho neuzná za hodna pohledu. Má přiškrbený hlas:

„Co je dnes, mon vieux?“ zavrčí.

„Čtvrtek, vašnosti, jeudi gras...“

„A kolik dnů máme ještě do Popeleční středy?“ pátrá Maisongrosse dál jako prohnáný učitel.

„Ještě šest, pane,“ váhá mlynář.

„Tak vidíte,“ triumfuje tloušťík, jako by vyhrál nějakou sázku. „Ještě šest dní a tenhle celý všivý karneval skončí. A spolky už beztak neobjednávají u mne, nýbrž u Rousyho. Staré dobré časy jsou pryč! Chodí se k cukráři, ne k pekaři. A když je to s kšeftem takové v masopustě, můžete si vypočítat, co přinese půst. Ještě dnes vyhodím jednoho z těch darebů...“

František Soubirous uvažuje, má-li pekaře rovnou poprosit o bochník chleba. Dlouho se snaží vypravit ze sebe slovo. Nenačází odvahy. Ani k žebrotě se nehodím, bleskne mu hlavou. Pošoupne si čepici jako nespokojený zákazník a opustí krám.

Chce-li se dostat k poště, musí přejít náměstí. Sám Cazenave stojí už osobně na prostranném dvoře mezi povozy a kočáry. Jako bývalý seržant od zásobovací služby v Pau je zvyklý vstávat časně. Už je to dávno, co sloužil – to ještě panoval tlustý měšťácký král. Cazenave neslyší nerad, když ho někdo dodatečně povýší a oslovuje jako důstojníka.

Každou denní dobu nosí vysoké vyleštěné boty a jezdecký bičík, kterým po vojensku zpracovává kůži holínek. V naběhlé fialové tváři má šroubovitě nakroucené kníry podle vzoru císaře, pečlivě nabarvené na černo. Podle těch knírů je Cazenave přesvědčený bonapartista, čímž rozumí politické smýšlení, při němž se „La France“ a „Gloire“ rýmuje s „Progrès“. Od té doby, co vystavěli železniční trať z Toulouse přes Tarbes a Pau do Biarritzu – císař a hlavně císařovna Eugenie často pobývají v Biarritzu –, jdou obchody lurdského poštmistra ještě skvěleji než dřív. Každý cestovatel ze záliby, jakož i každý lázeňský host, který chce navštívit pyrenejské lázně,

musí se u Cazenava zastavit. Cazenave je pánem nad všemi „příležitostmi“, které levně nebo draze, pohodlně či nepohodlně dovážejí cestující, kteří potřebují zotavení, do Argèles, Cauterets, Gavarnie a Luchonu. Teď je ovšem do sezóny ještě daleko. Jakými lákadly by se sezóna dala prodloužit a jak pozvednout cizinecký ruch, to je nevyčerpatelná látka diskusí mezi Cazenavem a ctižádostivým lurdským starostou, panem Adolfem Lacadém.

Soubirous sloužil zamlada asi čtrnáct dní u vojska, déle si ho tam nenechali. Naznačí tedy, pokud to umí, vojenské držení a předstoupí před Cazenava.

„Dobré jitro, pane poštmistře! Měl byste pro mne nějakou menší práci?“

Cazenave nafoukne tváře a s nelibostí si odfrkne.

„Ach, tys tu zase, Soubirousi? Sapristi! Copak se nikdy sám se sebou nevyrovnáš? Člověk musí umět vyhovět požadavkům. Zadarmo nikdo z nás nic nedostane...“

„Bůh to se mnou nemyslí dobře, pane... Už léta nemám štěstí...“

„Naše štěstí pochází možná od Boha. Neštěstím jsme si vinni sami, kamaráde...“

Jezdecký bičík hvízdavě dotvrzuje tuto zásadu. Soubirous sklopí oči:

„Mé děti za své neštěstí jistě nemohou.“

Pošt mistr něco hlasitě přikazuje čeledínovi. Soubirous se znovu vzbudí:

„Snad by se přece něco našlo... mon capitaine...“ Cazenave je v tu ránu blahovlnnější.

„Starému vojákovi vždycky rád pomohu. Ale dnes opravdu nic nemám...“

Je zřetelně vidět, jak mlynářovo tělo těžkne. Pomalu se obrací k odchodu. Vtom ho Cazenave zavolá zpátky:

„Počkej, kamaráde! Dvacet sous by sis koneckonců mohl vydělat. Matka představená z nemocnice chce, abychom odvezli všelijaký neřád a spálili jej za městem. Obvazy, cupaninu po operacích, prádlo nakažlivých pacientů a podobné krámy. Jestli chceš, zapráhni hnědku do malého žebříňáku... Dvacet sous!“

„Nemohlo by to být třicet, mon capitaine?“

Na to již Cazenave neodpoví.

Soubirous jde splnit rozkaz. Zapřáhne do malého žebříňáku vetchou hnědku, nejhorší herku z pošty. Povož kodrcá k nemocnici, kterou spravují neverské klášterní sestry svaté Gildardy, ty, co také vyučují ve škole. Vrátný v nemocnici už má přichystané tři bedny neřádu. Těžké nejsou, ale páchnou jako mor celou bídou tělesnosti. Muži je naloží na vůz.

„Dej pozor, Soubirousi,“ varuje vrátný, lékařský odborník. „Je v nich satan infekce. Vyvez je hodně daleko, až do Massabielle, tam je spal a popel hoď do vody!“

Děšť a metelice ustaly. Vůz drnčí po špatném dláždění. Nemocnice neverských sester leží u severního konce města, tam, kde se křižují státní silnice z Pau a Tarbes. Soubirous musí za ustavičného brzdění sjet s řídou příkrou Rue Basse, chce-li opustit Lurdy západní baouskou branou. Když přejede starý římský most, Pont Vieux, jeho strnulá ruka konečně povolí. Lhostejně nechá hnědku klusat vozovou cestou podél řeky. Gava se v tom místě prudce stáčí. Prastará horská bystřina tu hučí tisícerými nakvašenými hlasy, jako by ji ten skoro pravoúhlý obrat dopaloval a vyčerpával její síly. Obrovské granitové balvany se všude staví do cesty zlostnému běhu vod. Soubirous jejímu hukotu nenaslouchá. Pošt mistr neřekl ne, určitě mi tedy těch třicet sous dá. Koupím čtyři bochníky chleba – osm sous, ale ne u Maisongrosse, na mou duši, u Maisongrosse ne! Koupím půl libry ovčího sýra – je výživný –, to bude dohromady s chlebem dělat čtrnáct sous. K tomu dva litry vína – čtyřiaadvacet sous. Pár kostek cukru, aby děti měly něco sladkého a posilujícího do vína... ale ne... nejmoudřejší bude, když dám hned všech třicet sous Luise. Ať je rozdělí. Nemusím nic rozpočítávat. Pro sebe si nenechám ani vindru. To svatosvatě slibuji...

Navzdory vyhlídce na těch třicet sous – nečekaný dar z nebe – cítí Soubirous v srdci čím dál větší tíhu a prázdnotu. Svůj hlad pociťuje jako nevolnost, kterou ohavně stupňuje zápach z bédného nákladu na voze. Cesta vede okolo usedlosti pana de Lafite, pohádkového lurdského boháče, který kdysi, než ho čarovné štěstí vyneslo do závratné výše, taky začínal jako prostý mlynář, nejinak než Soubirous. Rozsáhlý pozemek leží na takzvaném ostrově Chalet, utvořeném ramenem řeky Gavy a tepnou potoka Savy, který se pár kroků za massabielskou skálou vlévá do řeky. Usedlost se skládá z panského

sídla ve slohu Jindřicha IV. s četnými věžičkami a výklenky, z parku, širokých ploch luk a impozantní pily. V Lurdech této mlýnské pile uctivě říkají továrna. Je postavena rozlehle; nádherná přehrada shromažďuje síly útlého mlýnského potoka k netušeným výkonům. Kromě pily leží na tomto potoku ještě malý starý mlýn. Soubirous jej teď z kozlíku vidí. Náleží Antonínu Nicolauovi a jeho matce. Soubirous závidí Nicolauovi stokrát víc než panu de Lafite s jeho zámekem, továrnou a ekvipážemi. Příliš velké věci nevzbuzují závist. Ale s Nicolauem se Soubirous může měřit. Je on snad horší než Nicolau? Je pravděpodobně lepší než Nicolau. Starší a zkušenější je určitě. Nevyzpytatelná nebesa to prostě zařídila tak, že ti lepší jsou na suchu, kdežto horším je dopřáno z prahu mlýna Savy klidně přihlížet, jak se lopatky mlýnských kol točí a točí. Soubirous švihne koně po vyhublém zadku, až herka poskočí a dá se do klusu. Cesta se ztrácí v rezavé trávě vřesoviště. Krásné stříbrné topoly páně Lafitovy jsou daleko za ním. Ostrov Chalet je čím dál pustší a pustší. Jenom zimostráz tam roste a několik lísek. Obě čáry olšových křovisek, které vroubí z pravé strany řeku Gavu a z levé strany potok Savy, se sbíhají.

Na levém břehu obou vodních toků se zdvihá skalnaté návrší Montagne des Espélugues. Je to bezvýznamný nízký hřbet, tahle „Sluj“ neboli „Díra“. Chceme-li se vyjádřit ušlechtilě, můžeme ji také nazvat „Jeskynní hora“. Do její skály je totiž vylámáno několik jeskyní. Největší z nich, jeskyni Massabielle, má Soubirous teď před očima. Je to snad dvacet kroků široká a dvanáct metrů dlouhá díra ve vápencové stěně, ne nepodobná peci. Holá, vlhká, zaplněná kamením z Gavy, jejíž sebemenší rozvodnění ji zatopí, neposkytuje žádný příjemný pohled. Mezi kamením roste trochu kapradí a podbělu. Jeden jediný chudičký šípkový keř se v poloviční výši jeskyně přimyká ke skále. Je to planá růže, která objímá oválový nebo obloukově lomený výřez, jakousi úzkou branku, která vede do vedlejší komůrky jeskyně. Člověka skoro napadá, že tam tuto branku nebo gotické okno v neznámých dobách vtesala čísi primitivní lidská ruka. Jeskyně Massabielle není u obyvatelů Lurd a u sedláků ze sousedních vesnic v údolí Batsuguère příliš oblíbená. Báby o ní vyprávějí různé hrůzostrašné historie, které se tam prý udály. Když rybáři, pastevci a lidé sbírající roští v blízkém lesíku Saillet hledají před bouří útočiště v Massabielle, neopomenou se pokřičovat.

František Soubirous není stará bába, nýbrž životem zkušený muž, který na strašidelné historky moc nedá. Zastavuje na ostrohu mezi Gavou a Savy. Slézá z kozlíku a uvažuje, kde a jak by se co nejrychleji zhostil svého úkolu. Nebylo by snad dobře projet s vozem mělkým potokem a spálit nemocniční neřád v jeskyni, kde by se vznal rychleji než venku na vzduchu? Soubirous váhá. Starý, ztrouchnivělý vůz by se mohl pochroumat o špičaté kameny v potoce.

František není z těch, kdo se rychle rozhodují. Drbe se na hlavě. Vtom dolehne k jeho uším temné chrochtání, do kterého se mísí jakési drsné zvuky. Tamhle, to je Leyrisse, pasák prasat...

Běží ku břehu a jeho černé svině se zatím válejí v malém močálu mezi obecním lesíkem a Massabielle. I Leyrisse je muž osudem bitý. Soubirous jím nemálo pohrdá, neboť za prvé je Leyrisse kretén, za druhé má vlčí chřtán – když mluví, štěká a vyje – a za třetí hlídá prasata z celého kraje, což vyučený mlynář Soubirous považuje za nejnižší povolání na světě. Leyrisse je malý, sporý chlapík s nepoměrně velikou zrzavou hlavou na volatém krku. Celý, od hlavy k patě, je zabalený do kožešin; vypadá jako pevně svázaný balík. (Ředitel školy Clarens je toho mínění, že pyrenejský pračlověk vypadal asi jako Leyrisse.) Gestikuluje vzrušeně směrem k Soubirousovi. Pasák je ustavičně vzrušený jako všichni nešťastníci, kteří se pro poruchu řeči jen těžce dorozumívají. Mlynář na něho kývne, aby šel blíž. Leyrisse se dlouhými kroky brodí přes potok, jako by v něm nebyla voda. Jeho chundelatý pes běží za ním, vzrušen neméně než jeho pán.

„Haló, Leyrissi,“ volá Soubirous. „Nechtěl bys mi pomoci?“

Leyrisse je dobromyslný tvor, jehož největší ctížádostí je osvědčovat, kde se dá, vlastní užitečnost a životní zdatnost. Silnýma rukama sundává z vozu bedny a odnáší je k nejzazší špičce ostrohu, jak mu Soubirous poroučí. Tam vysype jejich obsah na zem. Je to páchnoucí pyramida zkrvavené vaty, ohni-saných obvazů, špinavých roušek. Mlynář, zvyklý na velmi čistou práci a snadno náchylný k hnusu, si zapálí dýmku, aby zaplašil nepřijemný zápach. Má dojem, že rozeznal mezi neřádem neslýchané věci, například uříznutý lidský prst. Rychle hodí Leyrissovi balíček sirek, aby tu hromadu zapálil.

Silně se ochladilo. Je bezvětří. Tráva, lehce chytající, okamžitě vzplane. Pasák a pes se z toho radují, tančí kolem té

podivné oběti, jejíž kouř, nebem příznivě přijímaný, stoupá vzhůru rovně jako svíce.

Soubirous usedl na kámen, mlčí, dívá se. Dobrotisko pasák si k němu po chvilce přisedne. Z kabely vytáhne černý chléb a kus slaniny. Z obojího odkrojí dva stejné kusy. Jeden z hašteřivou laskavostí nabídne Soubirousovi. Ten lačně sáhne po kořeněném jídle, svém prvním dnešním jídle. Ihned se však opanuje a začne pomalu a zamyšleně žvýkat, jak se sluší a patří na počestného majitele mlýna, tak nesmírně převyšujícího pasáka a obecního blbce. S očima strnule upřenýma na oheň, který bleskurychle požírá svou potravu, zamumlá:

„Kdyby byla lopata...“

Sotva zaslechne ochotný Leyrisse slovo lopata, vyskočí, proběhne potokem, jako by v něm vody nebylo, a donese z jeskyně dva rýče. Nechali si je tam asi dělníci, kteří staví hráz proti záplavám Gavy. Oheň mezitím strávil odporné pozůstatky tělesných muk. Oběma mužům nedá mnoho práce odhrabat hromadu popela a všechny zuhelnatělé zbytky do Gavy, která s cholerickým temperamentem odnáší i tento dar k řece Adouru a skrze ni do oceánu.

Dávno ještě není jedenáct, když František Soubirous předstupuje před Cazenava, tentokrát už ne s hladovým žaludkem a s beznadějnou myslí.

„Rozkaz jsem splnil, kapitáne!“

Po delším handrkování a několikerém vždy různěji vysloveném „kapitáne“ drží konečně v ruce pětadvacet sous. Na rohu Rue des Petites Fossées je Soubirous pořád ještě odhodlán odevzdat celou částku Luise. Ale už před krčmou otce Baboua ho zaskočí pokušitel, jemuž František, pamětliv námahy dnešního dopoledne, klade jen chabý odpor. Dvacet sous, kulatý stříbrňák, byla stanovená odměna za jeho práci. Těch pět velkých měděných mincí je nadhodnota. Kde stojí psáno, že si dobrý otec rodiny, který se v zimním chladu plahočí pro své drahé jako málokdo jiný, nesmí těch bídných pět sous, toho hříšného groše užít pro sebe? Otec Babou nechce za osminku svého vlastnoručně páleného „bylinného čerta“ víc než dva sous. Soubirousovi se to zdá velmi levné. Ale nezdrží se u otce Baboua déle, než by vypil jednu osminku.

V Cachotu ho uvítá libá vůně. Zaplatť pánbůh, nemají dnes žádný „milloc“, žádnou kukuřičnou kaši! Matka vaří cibulovou polévku. Na ženské si nepřijdeš, myslí si Soubirous. Vždycky

něco seženou. Bůhví, jak to dělají! Snad jim pomáhá růženec, který nosí pořád v kapse zástěry. Soubirous napřed hezky dlouho lhostejně okolkuje po světnici, než ženě klidně – jako by to byla jen nepatrná záloha na lousdory, které má k očekávání zítra – odevzdá svůj stříbrňák.

„Jsi chlapík, Soubirousi,“ řekne Luisa ne bez uznaného soucitu, a muž je najednou rovněž přesvědčen, že se pro dnešek dost slušně se životem vyrovnal. Potom žena před něho postaví na stůl talíř cibulové polévky. František, podle svého zvyku, jí s výrazem přísně zamyšleným. Luisa na něho pohlíží a vzdychá.

„Kde jsou děti?“ zeptá se Soubirous, jakmile dojedl.

„Děvčata přijdou co nevidět za školy a Justin a Jan Maria si hrají dole...“

„Kluci by si neměli hrát na ulici,“ řekne bývalý mlynář se stavovskou výčitkou. Jelikož se Luisa nepouští do debaty o tomto bodu cti, Soubirous se zdvihne od stolu, zívne, vzdychne, protáhne a napřímí se: „To jsem dnes po tom všem promrzl! Nejlepší udělám, když si lehnu. Zasloužil jsem si to...“

Soubirousová odhrne příkrývku. František zuje dřeváky, vrhne se na postel a přitáhne si deku až na nos. I když je člověk chudý jako myš a osudem nespravedlivě pronásledovaný, přece mu život občas náramně chutná, zejména po vykonané práci. Soubirous je sytý, je mu teplo, je sám se sebou vysloveně spokojen, a proto rychle usne.